

Arrest

nr. 70 101 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 65 339 van 1 augustus 2011 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 24 december 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij nazicht van de Eurodac-databank blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 5 december 2010 werden genomen te Polen, waar hij een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 5 juli 2011 worden de Poolse autoriteiten verzocht verzoeker terug te nemen op grond van artikel 16, (1) c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van

de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 7 juli 2011 gaat Polen akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 16 (1) e van de Dublin-II-Verordening.

Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die dezelfde dag aan hem ter kennis wordt gebracht. Dit betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten P. S.
geboren te S, op (in) 25.05.1993
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 24/12/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25/05/1993.

Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 25/05/1993, en dus minderjarig te zijn. Betrokkene werd bijgevolg onder de hoede van de Dienst Voogdij geplaatst. Op basis van het feit dat betrokkene op 25/05/2011 meerderjarig is geworden hief de Voogdijdienst de plaatsing onder voogdij op wat impliceert dat de betrokkene als meerderjarig werd beschouwd.

De Poolse autoriteiten lieten ons eveneens weten dat betrokkene in Polen bij zijn asielaanvraag als geboortedatum 22/01/1987 heeft opgegeven, aldus was de betrokkene meerderjarig in Polen op het moment dat hij zijn asielaanvraag indiende te Polen.

De betrokkene vroeg op 24/12/2010 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene asiel vroeg in Polen op 05/12/2010. Wanneer tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 04/07/2011 aan betrokkene gevraagd wordt of hij ooit eerder in het land van verblijf of in een ander land een asielaanvraag had ingediend, antwoordt hij ontkennend. Na confrontatie met het feit dat de controle van zijn vingerafdrukken een positief resultaat opleverde verklaart betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Polen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat de betrokkene op 05/12/2010 asiel vroeg te Polen.

De betrokkene stelde verder in een interview van 04/07/2011 dat hij uit Tsjetsjenië is vertrokken op 19/12/2010 via Minrerálne Vody en per auto, vliegtuig en trein naar Moskou is gereisd waar hij dezelfde dag aankwam. Betrokkene verklaart dat hij op 19/12/2010 Moskou verliet en per auto naar Brest te Wit-Rusland reisde waar hij aankwam op 21/12/2010. Hij verklaart dat hij per auto verder reisde en via onbekende landen naar Brussel reisde waar hij arriveerde op 24/12/2010. Betrokkene verklaart dat zijn nationaal paspoort en zijn reispaspoort bijgehouden werd door de smokkelaar.

Rekening houdend met het Eurodacverslag en met de verklaringen van betrokkene werd op 05/07/2011 op basis van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Poolse autoriteiten. Op 07/07/2011 lieten de Poolse autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op grond van art. 16.1.e. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De Poolse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de

Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Polen, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat er in België geen vervolgingen zijn tegenover de Tsjetsjenen, dat hij nooit in Polen was en dat hij niet op de hoogte is van de Dublin conventie. Betrokkene verklaart familie te hebben in België, nl. een neef van zijn moeder en een tante te Oostenrijk. Deze familieleden kunnen niet worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Betrokkene verklaart geen problemen met zijn gezondheid te hebben. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)“

Op 8 augustus 2011 werd verzoeker overgebracht naar Polen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van artikel 19.2. van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten.

Schending van artikels 3 §2, 3 4, 15 en 16 C EN E van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Schending van het artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van artikel 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.

Schending van het beginsel van redelijkheid en evenredigheid van de maatregel;

Schending van het beginsel van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die bij de administratie rust.

Schending van 19.4 van de verordening EU 343/2003

Schending van het redelijkheidsbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Schending van artikel 3 en 8 van de Conventie van de Mens;”

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen dit ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen, in casu met de verklaringen van verzoekende partij en de navolgende opmerkingen die door haar raadsman zijn medegedeeld.:

Dat artikel 19.2. van de verordening 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend eveneens voorziet in de motivering van de beslissing getroffen bij toepassing van artikel 19.1.

De zorgvuldigheidsplicht die uiteraard ook op de motiveringsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11juni 2002).

Bij het onderzoek naar de naleving van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het komt de Raad enkel toe na te gaan of de beslissingnemende overheid na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens tot de beslissing is gekomen (zie R.v.St., nr. 128.424 van 23 februari 2004).

Dat in casu dient te worden vastgesteld dat er niet aan behoorlijke feitenvinding gedaan werd .

De zorgvuldigheidsplicht werd derhalve geschonden.

Dat verzoekende partij niet geconfronteerd werd met het gegeven dat een overname aan de Poolse overheid was aangevraagd, ondanks het feit dat het Eurodac verslag de dag zelf van de aankomst van verzoekende partij in België een positief resultaat had aangegeven voor POLEN, hetgeen niet blijkt uit de beslissing doch wel uit de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, er derhalve ook wellicht terug te vinden moet zijn in het administratieve dossier;

Dat verzoekende partij hiermee geconfronteerd werd nauwelijks op het ogenblik dat zij verhoord werd op 04.07.2011;

- Dat verzoeker niet op de hoogte werd gebracht van de implicaties van een “DUBLIN” overname (hetgeen artikel 3.4, van de verordening 343/2003 schendt artikel 3.4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan),

- De beslissing schendt derhalve nogmaals de aangehaalde bepalingen

en beginsels en meer bepaald artikels 3.4 EN 16.3 van de verordening 343/2003;

- In casu blijkt uit de termen zelf van de beslissing dat verzoekende partij niet eens wist wat een Dublin was en blijkt echter niet dat haar de uitleg hieromtrent gegeven werd,

- Dat indien deze uitleg haar niet gegeven werd kan aan verzoekende partij bezwaarlijk worden verweten zich te hebben beperkt tot de verklaring dat zij nooit in Polen was geweest, wanneer haar de vraag werd gesteld "hebt U redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3 §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen.

Dat tijdens het heel korte Dublin interview de enige vraag die verzoekende gesteld werd was de specifieke reden waarom België als bestemming gekozen werd;

De pertinente vraag waarom zij haar asielaanvraag door België wensten te laten behandelen of waarom zij niet haar asielaanvraag door POLEN wilde laten behandelen werd in casu nooit gesteld;

Evenmin werd haar de pertinente vraag gesteld waarom zij haar asielaanvraag door België wenste te laten behandelen of waarom zij integendeel niet wilde dat haar asielaanvraag door POLEN zou worden behandeld.

Dat de DVZ bezwaarlijk kan motiveren dat verzoekende partij geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom hun asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden wanneer de verzoekende partij door DVZ niet in de mogelijkheid is gesteld om dergelijke elementen aan te brengen;

Zo kon verzoekende partij evenmin bewust worden dat het feit dat zij reeds eerder door Polen overgedragen werd aan Oekraïne met als gevolg een repatriëring naar de Russische Federatie, één doorslaggevend element was ten voordele van de behandeling van haar asielaanvraag door België;

Dat door te poneren dat geen specifieke elementen worden aangehaald om de asielaanvraag in België te zien behandelen, terwijl verzoekende partij niet in de gelegenheid blijkt te zijn gesteld om dergelijke elementen aan te halen, de bestreden beslissing niet afdoende met redenen omkleed;

(cfr in die zin, RVS, Arrest n°208 251 dd.20. 10.2010 in de zaak A. 1 74.488/XIV-32 231 en RVS Arrest n° 206 292 dd. 01.07.2010 in de zaak A.174 206/XIV- 25 964)

- De beslissing beperkt er zich toe te stellen dat Polen een volwaardig lid is van de EU, dat Polen de asielaanvraag evengoed zal behandelen, dat Polen de Vluchtelingenconventie heeft ondertekend , dat Polen de Europese standaarden toepast, dat een terugkeer geen inbreuk zou maken van de Europese richtlijnen en aan artikel 3 EVRM : de beslissing beperkt zich dus enkel tot algemeenheden die terug te vinden zijn in elke Dublin beslissing, doch die de specifieke elementen die door verzoekende partij verwaarloost

- In casu werd verzoekende partij niet verzocht haar vrees tov van de Poolse autoriteiten te vertellen,

- Verzoekende partij werd nooit , noch mondeling, noch schriftelijk, ingelicht ivm de aard en duur van de procedure, in tegenstrijd met artikel 3.4 van de verordening 343/03

- Dat in casu dient te worden benadrukt dat uit de beslissing blijkt dat de Belgische overheid de overname aan de Poolse staat heeft aangevraagd op grond van artikel 16 i .C van de verordening 343/2003 dat als volgt luidt:

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

dat echter uit de beslissing evengoed blijkt dat de Poolse overheid aanvaard heeft doch op grond van artikel 16.1.E van de verordening 343/2003 dat als volgt luidt:

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

• Huiruit blijkt derhalve dat de asielaanvraag in Polen afgewezen werd, hetgeen een totaal ander gegeven is dan wat de beslissing poneert;

• Dat dit echter zou kunnen overeenstemmen met het gegeven dat verzoekende partij, tijdens haar eerste vlucht uit Tsjetsjenië aangehouden werd aan de grens tussen Polen en Oekraïne en door de Poolse overheid overgedragen werd naar Oekraïne, met als gevolg haar uitlevering aan de Russische overheid;

- *Dat de beslissing duidelijk weergeeft dat de Belgische overheid helemaal niet gezocht heeft naar de reden van aanvaarding van de overname door Polen op grond van artikel 16.1.E, daar waar de overname verzocht werd op grond van artikel 16.1 .C.*
- *Dat de Belgische overheid derhalve de zorgvuldigheidsplicht niet heeft nagegaan De beslissing schendt duidelijk de aangehaalde middelen, en meer specifiek de formele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht.*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding(RVS 2.02.07n °167.4i1; RVS 14.02.06,N°154.954), RvV ARREST N°18597 DD 10.11.08;

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij alle nuttige gegevens heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing; De beslissing stelt verder geen rekening te moeten houden met het familielid dat in België aanwezig is, nl een tante waarmee de familieband niet werkelijk in twijfel getrokken wordt door DVZ;

De verwijzing naar andere familieleden aanwezig in Oostenrijk is terzake niet pertinent vermits de Staat Oostenrijk niet gevraagd werd voor de overname.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de beslissing stelt dat verzoekende partij geen gezondheidsproblemen zou hebben, daar waar deze vraag niet eens gesteld werd;

- *Dat tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar asielaanvraag heeft ingediend in België op 24.12.20 10, zodat zij thans reeds meer dan zes maanden in België verblijft;*
- *Dat de Belgische overheid reeds op 24.12.20 10 de overname aan Polen kon aanvragen gelet op het verslag Eurodac;*
- *Dat België derhalve thans als de verantwoordelijke staat geworden is;”*

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt. Op datum van 7 juli 2011 heeft Polen ingestemd met het terugnameverzoek van verzoeker. Tevens motiveert verweerder waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen geen reden zijn om de asielaanvraag alsnog in België te behandelen.

Waar verzoeker nog wijst op artikel 19.2. van de Dublin-II-Verordening, stelt de Raad vast dat verzoeker vooreerst niet uiteenzet op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Tevens stelt de Raad vast dat artikel 19 van de Dublin-II-Verordening de verzoeken tot overname betreffen, doch dat verweerder *in casu* een verzoek tot terugname richtte aan de Poolse autoriteiten, zodat verzoeker zich niet dienstig op dit artikel kan beroepen.

Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, nu er niet aan behoorlijke feitenvinding werd gedaan. Hij betoogt dat hij niet geconfronteerd werd met het feit dat de overname aan de Poolse overheid was aangevraagd en dit ook niet blijkt uit de bestreden beslissing. Hij vervolgt dat hij op het ogenblik van het verhoor op 4 juli 2011 hiermee werd geconfronteerd, doch niet schriftelijk in kennis werd gesteld van de implicaties van een "Dublin"-overname waardoor artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening wordt geschonden. Verzoeker meent geen uitleg te hebben gekregen over "Dublin", zodat hem niet kan worden verweten zich te hebben beperkt tot zijn verklaring nooit in Polen te zijn geweest. Hij betoogt dat hem nooit werd gevraagd waarom hij zijn asielaanvraag door België en niet door Polen wilde laten behandelen.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel

tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op het voorgaande kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet overstijgt.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder vaststelde dat Polen de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, daar het vast staat dat verzoeker reeds een asielaanvraag indiende in Polen. Verweerder is vervolgens nagegaan of er medische, familiale of andere elementen zijn waardoor het wenselijk, eventueel noodzakelijk is om verzoekers asielaanvraag alsnog in België te behandelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 juli 2011 werd geïnterviewd in het kader van een eventuele terugname door Polen. Verweerder wijst er in de verweernota terecht op dat aan verzoeker niet enkel de vraag *“is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen”* werd gesteld, doch aan verzoeker ook expliciet werd gevraagd *“hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”* Verzoeker antwoordt op deze vraag *“Ik ben niet op de hoogte van de Dublin conventie. Was nooit in Polen”*.

Uit verzoekers antwoord blijkt bijgevolg dat hij wel degelijk werd geïnformeerd over het feit dat Polen de verantwoordelijke staat is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, nu verzoeker antwoordt dat hij nooit asiel aanvroeg in Polen. Ook eerder in het interview blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker werd gewezen op het feit dat *“de controle van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac leverde een positief resultaat op (zie eurodacverslag). Hebt u daar een verklaring voor?”* waarop verzoeker opnieuw antwoordde geen asielaanvraag te hebben ingediend in Polen.

De loutere ontkenning van verzoeker dat hij in Polen een asielaanvraag zou hebben ingediend, weerlegt niet de vaststelling dat zijn vingerafdrukken zijn geregistreerd in Polen, dat zijn asielaanvraag werd behandeld in Polen en dat Polen de terugname uitdrukkelijk heeft aanvaard. Uit zijn antwoorden tijdens het gehoor blijkt dat hij wel degelijk werd geïnformeerd en dat hem de kans werd geboden zijn vrees ten opzichte van Polen uiteen te zetten. Verzoeker heeft echter voor de loutere ontkenning gekozen terwijl hij meermaals de kans heeft gehad zijn situatie uiteen te zetten en aan te geven waarom zijn asielaanvraag door België zou moeten worden behandeld.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening en stelt dat hij niet schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis werd gesteld van de toepassing van de verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van voormeld artikel, dient te worden opgemerkt dat voor zover het middel op dit punt een terechte kritiek bevat aangaande de vormvereisten die moeten worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Dublin-II-Verordening door het bestuur, de eventuele miskenning van dit vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop is gevolgd. Zulks is enkel het geval wanneer verzoeker aantoont dat die miskenning hem benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg op de inhoud van de uiteindelijke beslissing een invloed hebben gehad (RvS 23 april 2009, nr. 192.577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening. Uit het gehoorverslag en het middel blijkt bovendien dat hij wel degelijk op de hoogte is van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening in zijn individuele geval, zodat hij elk belang ontbeert bij zijn kritiek en het middel bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling. De termijn waarbinnen de overdracht zal geschieden, betreft de praktische uitvoering van de beslissing en wordt onderhandeld met de Poolse overheden na het treffen van de bestreden beslissing. Dit blijkt uit diverse stukken van het administratief dossier. Verzoeker toont niet aan dat hij hiervan niet in kennis werd gesteld. In artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening wordt nergens aangegeven dat de informatieplicht moet vervuld worden op het ogenblik van de aanvraag. Alleszins kan verzoekers kritiek die betrekking heeft op de modaliteiten van uitvoering van de bestreden beslissing, niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

Verzoeker wijst vervolgens op de vraag tot terugname op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening en de aanvaarding door Polen op grond van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Belgische overheid heeft hiermee geen rekening gehouden en de bestreden beslissing is bijgevolg onzorgvuldig genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitdrukkelijk verwijst naar het overname akkoord op grond van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening zodat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat verweerder rekening hield met het feit dat verzoekers asielaanvraag reeds werd behandeld in Polen. Verzoeker lijkt deze feiten in zijn verzoekschrift ook niet te ontkennen nu hij zelf aanhaalt dat *“dit echter zou kunnen overeenstemmen met het gegeven dat verzoekende partij, tijdens haar eerste vlucht uit Tsjetsjenië aangehouden werd aan de grens tussen Polen en Oekraïne en door de Poolse overheid overgedragen werd naar Oekraïne, met als gevolg haar uitlevering aan de Russische overheid.”* Verzoeker geeft aldus aan wel degelijk in Polen te zijn geweest, in tegenstelling tot wat hij tijdens zijn Dublin-interview beweerde. Verzoeker toont met deze argumenten evenwel niet aan dat verweerder die ondanks verzoekers verklaringen vasthield aan zijn eigen vaststellingen dat verzoeker een asielaanvraag indiende in Polen, zijn beslissing op verkeerde of onvolledige informatie zou hebben gestoeld. Integendeel, verzoeker toont met zijn betoog aan dat verweerder terecht vasthield aan zijn vaststellingen. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt overigens ook dat aan verzoeker de kans werd gegeven uiteen te zetten waarom hij niet wenste dat Polen zijn asielaanvraag zou behandelen, zou worden teruggenomen door Polen en waarom hij eventueel wenste dat België zijn asielaanvraag behandelt. Verweerder peilde naar zijn verblijf in Polen, zijn gezondheidstoestand en zijn eventuele familie in België. Verzoeker bleef echter volharden in de ontkenning in Polen te zijn geweest of aldaar een asielaanvraag te hebben ingediend.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening hield met de familieleden waar verzoeker naar verwees tijdens het Dublin-interview, met name een neef van zijn moeder die in België zou verblijven en een tante in Oostenrijk. Over beide verwanten oordeelde verweerder dat deze niet kunnen worden beschouwd als familieleden in de zin van artikel 2, i van de Dublin-II-Verordening. Verzoeker stelt dat het motief met betrekking tot zijn familie in Oostenrijk niet pertinent is nu aan Oostenrijk geen overname werd gevraagd. Wat zijn familie in België betreft, met name zijn tante, wijst verzoeker erop dat deze familieband niet in twijfel wordt getrokken. Vooreerst stelt de Raad vast dat zijn familie in België niet een tante betreft maar een neef van zijn moeder. Waar verzoeker betoogt dat deze familieband niet wordt betwist, weerlegt hij niet het motief dat de ‘neef van zijn moeder’ geen familie is in de zin van artikel 2, i van de Dublin-II-Verordening.

Vervolgens is tijdens het Dublin-interview aan verzoeker de vraag gesteld *“hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?”*, waarop verzoeker antwoordde *“geen problemen”*. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij beweert dat deze vraag niet zou zijn gesteld tijdens het interview.

Verzoeker wijst op de schending van artikel 19.4 van de Dublin-II-Verordening en stelt dat:

“Dat tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar asielaanvraag heeft ingediend in België op 24.12.20 10, zodat zij thans reeds meer dan zes maanden in België verblijft;

• Dat de Belgische overheid reeds op 24.12.20 10 de overname aan Polen kon aanvragen gelet op het verslag Eurodac;

• Dat België derhalve thans als de verantwoordelijke staat geworden is”

De Raad herhaalt dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 19.4 van de Dublin-II-Verordening, nu dit de overname van een asielaanvraag betreft, terwijl het *in casu* om een terugname gaat. Aldus zijn de termijnen zoals bepaald in artikel 20.1.d van de Dublin-II-Verordening van toepassing. Hierin wordt uitdrukkelijk vermeld: *“(…) De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat (…)*” Uit het administratief dossier blijkt dat Polen op 7 juli 2011 zich akkoord verklaarde met de terugname en dat verzoeker op 8 augustus 2011, aldus binnen de zes maanden werd overgebracht naar Polen. Een schending van artikel 19.4 van de Dublin-II-Verordening wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker nog lijkt aan te geven dat verweerder zich diende te steunen op de humanitaire clausule, wijst de Raad erop dat verweerder niet gebonden is door het verzoek van verzoeker om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening. In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening stelt de Raad vast dat genoemd artikel niet geschonden kan zijn, nu dit artikel enkel betrekking heeft op een verzoek door een andere lidstaat en nu daarvan *in casu* geen sprake is. Dit artikel voorziet met andere woorden geen keuzemogelijkheid in hoofde van de asielzoeker.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* zet verzoeker niet uiteen op welke wijze hij artikel 3 van het EVRM geschonden acht. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat verweerder een eventuele schending grondig heeft onderzocht. Verweerder motiveert ondermeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf worden in kennis gesteld van de (nakende) overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofde een schending is van artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker heeft met zijn uiteenzetting evenmin aannemelijk gemaakt dat verweerder op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat *“Betrokkene geen specifieke reden (opgeeft) waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat er in België geen vervolgingen zijn tegenover de Tsjetsjenen, dat hij nooit in Polen was en dat hij niet op de hoogte is van de Dublin conventie. Betrokkene verklaart familie te hebben in België, nl. een neef van zijn moeder en een tante te Oostenrijk. Deze familieleden kunnen niet worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Betrokkene verklaart geen problemen met zijn gezondheid te hebben. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.*

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten.”

In de mate verzoeker eveneens de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet onbestaande is, en dat indien verzoeker artikel 71/3 van het Vreemdelingenbesluit zou bedoelen, uit bovenstaande uiteenzetting voldoende is gebleken dat dit artikel niet werd geschonden. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN